

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם ד' אֱלוֹל:

סֵדֶר לְקוֹטֵי מְנוּחָה רַחֲמֵיךָ הַיְיָ מֵי:

הַתּוֹרָה פ

אֵיתָא בְּפֶרֶק שְׁנֵי מִסְכָּת יוֹמָא: בְּרֵאשׁוֹנָה כָּל מִי שְׂרָצָה לְתַרְם תְּרוּמַת הַדְּשָׁן תּוֹרַם וְכוּ'. פְּרוּשׁ, דוֹרוֹת הָרֵאשׁוֹנִים שְׁהָיוּ צְדִיקִים, בְּשִׁבִיל זֶה כָּל מִי שְׂרָצָה לְזִכּוֹת בְּהַתְנַשְׁאוֹת, הִנְקָרָא דְשָׁן, כְּמוֹ שְׂכָתוּב (תְּהִלִּים כ"ג): "דְּשַׁנְתָּ בְשִׁמּוֹן רֵאשִׁי" - תּוֹרַם, וְהָיָה מִנְהִיג הַדּוֹר.

וּבְזִמְן שְׁהָיוּ מְרַבִּין, רָצִין וְעוֹלִין בְּכַבֵּשׁ, כָּל הַקּוֹדֵם אֶת חֵבְרוֹ בְּאַרְבַּע אַמּוֹת - זָכָה. הֵינּוּ כְּשִׁהָיוּ מְרַבִּין - רָצִין, שְׂכָל אֶחָד אוֹמֵר: אֲנִי רוֹצֶה לְהַנְהִיג הַדּוֹר. 'עוֹלִין בְּכַבֵּשׁ - הֵינּוּ כְּשִׁהָיוּ שֶׁל עוֹלָם' (עַיִן חֲגִיגָה יג), הֵינּוּ מִי שְׂיַדַּע וְהַשִּׁיג יוֹתֵר בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה, לָזֶה הָיוּ מְמַנִּין פְּרָנָם עַל הַצְּבוּר. וְזָהוּ: 'כָּל הַקּוֹדֵם אֶת חֵבְרוֹ בְּאַרְבַּע אַמּוֹת, הֵינּוּ אַרְבַּע אַמּוֹת שֶׁל הַלְכָה' (בְּרֵכוֹת ח), 'זָכָה' - זֶה הָיָה זֹכָה לְתְרוּמַת הַדְּשָׁן, לְבַחֲיִנַת: "דְּשַׁנְתָּ בְשִׁמּוֹן" וְכוּ'.

וְאִם הָיוּ שְׁנֵיהֶן שְׂוִין, הַמְּמַנֶּה אוֹמֵר לָהֶן הַצְּבִיעֵנו. וְיָמָּה הֵן מוֹצִיאֵין, אַחַת אוֹ שְׁתַּיִם, וְאֵין מוֹצִיאֵין אֲגוּדָל בְּמִקְדָּשׁ. פְּרוּשׁ, כְּשִׁהָיוּ שְׁנַיִם שְׂוִין בְּהַשְׁגַּת הַתּוֹרָה, שְׁעַל־יָדָה הָיוּ זֹכִין לְהַתְנַשְׁאוֹת, כְּמוֹ שְׂכָתוּב (מְשָׁלִי ח): "בִּי מְלָכִים יִמְלְכוּ", וְכָל אֶחָד רָצָה הַתְנַשְׁאוֹת, אֲזִי הַמְּמַנֶּה, הֵינּוּ הַיִּצָר הָרָע, הָיָה מִסִּית וְאוֹמֵר לָהֶם: הַצְּבִיעֵנו, הֵינּוּ שִׁירָאָה אֵיזָה צְבִיעוֹת בְּפָנֵי הַמּוֹן עִם, כְּדִי שִׁיַּחֲזִיקוּ אוֹתוֹ וְיִקְבְּלוּ אוֹתוֹ לְרַב. וְהַמְּמַנֶּה, הֵינּוּ הַיִּצָר, פְּתָה

אֶת כָּל אֶחָד עַל צְבִיעוֹת, וְהִקְלֵל לָהֶם וְאָמַר לָהֶם: וְמָה הֵן מוֹצִיאִין, אַחַת אִזְ שְׁתֵּים. פְּרוּשׁ, אָמַר: 'וְמָה הֵן', הֵינּוּ מָה הִיא עֲבָרָה בְּזֶה, שְׁתּוֹצִיא צְבִיעוֹת פֶּעַם אַחַת אִזְ שְׁתֵּים, וְאַחֲר־כֵּן כְּשֶׁתִּהְיֶה מְחֻזָּק אֲצֵל הַמוֹן עִם לְצַדִּיק, אֲזִי תִחְזִיר לְצַדִּיקְךָ וְלֹא־תִתְּךָ. אֲבָל הַצַּדִּיקִים הָאֵלּוּ – אֵין מוֹצִיאִין שׁוּם צְבִיעוֹת וְאֵין שׁוֹמְעִין לְעֵצַת יֵצֵר הָרָע, מִחֲמַת גְּדֹל הַכָּרְתָם בְּגִדְלוֹת הַבוֹרָא, 'שְׁמַלְא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ' (ישעיה ו), וְרוֹאֶה וְיִוְדַע הַכֹּל, וּמִתְבַּיְשִׁין לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְהִרְאוֹת אֵיזָהוּ צְבִיעוֹת. וְזֶהוּ: 'אֵין מוֹצִיאִין אֲגוּדָל בְּמִקְדָּשׁ', הֵינּוּ שְׂכָלָם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה, (בְּרִכּוֹת לג): 'מִי שֵׁישׁ בּוֹ יִדְעָה כְּאֵלּוּ נִבְנְהָ מִקְדָּשׁ בְּיָמָיו'.

מַעֲשֵׂה
שְׁחִיזוּ שְׁנֵיהֶם שְׂוִין וְרָצִין וְעוֹלִין בַּכֶּבֶשׁ, וְדַחַף אֶחָד מֵהֶן אֶת חֲבֵרוֹ וְנָפַל, וְנִשְׁבְּרָה רִגְלוֹ. וְכִיּוֹן שֶׁרָאוּ בֵּית-דִין שֶׁבָּאִין לְיָדֵי סַפְּנָה, הִתְקִינוּ שֶׁלֹּא יִהְיֶה תוֹרְמִין אֲלָא בְּפִים. נִשְׁבְּרָה רִגְלוֹ – הֵינּוּ כְּפִירָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה, (מִפּוֹת כג): 'בָּא חֲבִיקוּק וְהֵעֲמִידוֹן עַל אַחַת – וְצַדִּיק בְּאַמוּנָתוֹ יִחְיֶה'. מִחֲמַת קִנְיָה שֶׁקִּנְיָה אֶת חֲבֵרוֹ, שֶׁחִיָּה שְׁנֵיהֶם שְׂוִים בְּהַשְׁגַּת הַתּוֹרָה, וְחֲבֵרוֹ דַּחַף אוֹתוֹ, עַל-יְדֵי-זֶה כָּפַר בְּעֵקֶר. גַּם יָרְבְּעָם אָמַר: 'מִי בָרָאשׁ' (סְנֵהֲדֵרִין קב), כְּמוֹ שֶׁמְצִינוּ בַּדּוֹר הַזֶּה, שֶׁכַּמָּה בְּנֵי-אָדָם נָפְלוּ מֵאַמוּנָתָם מִחֲמַת שְׂרוּאִים שֶׁבְּנֵי-גִילָם עָלוּ לְגִדְלָה. וּבּוֹדָאי מָה שֶׁדַּחַף אוֹתוֹ וְלָקַח גְּדֻלָּה לְעֵצְמוֹ הִיא עֲזוּת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (סְנֵהֲדֵרִין קה): 'עֲזוּת – מַלְכוּתָא בְּלֹא תִנְיָא'.

הִתְקִינוּ שִׁיְהֵא תוֹרְמִין עַל-יְדֵי פִיּוּם. הֵינּוּ מִתְחַלָּה הָיוּ רוֹצִים בְּהַתְנַשְּׂאוֹת לְשֵׁם שָׁמַיִם, אֲבָל עַכְשָׁנוּ שֶׁהַתְנַשְּׂאוֹת הִיא בְּשִׁבִיל כְּבוֹד עֵצְמוֹ, הִתְקִינוּ שֶׁלֹּא יִרְדֹּף שׁוּם

ק"ט). גם כל המדרגות התחתונות המכונים בשם רגלים, נתעלים על ידי שמחת תורה ומצוה, כמו שכתוב: "צדק יקראהו לרגלו", שהתורה והמצוה הם קוראים למעלה את אלו המדרגות התחתונות.

וזה שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (בבא בתרא י): 'מי שאין לו בנים, ישמח את אשתו בדבר מצוה'. כי אשה נקראת רגל, כמו שכתוב (שמואל א ב): "רגלי חסידו ישמר" (עין זוהר וירא קיב:). נמצא שעל ידי השמחה הוא מעלה ומקשר אותה לבחינת צדק, הנקרא הא, ושם עקר הזרע, כמו שכתוב (בראשית מ"ז): "הא לכם זרע". גם 'ברא פרעא דאבוה' (ערובין ע:). גם אמונה נקראת רגל, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (מכות כד): 'בא חבקוק והעמידן על אחת' וכו'. [וכן] כל הדברים הנקראים רגל נתעלים:

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"ח:

תורה פ

א דורות הראשונים שהיו צדיקים היו רוצים בהתנשאות לשם שמים. וכל מי שרצה לזכות בהתנשאות היה מנהיג הדור. אבל עכשו שהתנשאות הוא בשביל כבוד עצמו התקינו חכמים, שלא ירדף שום אדם אחר ההתנשאות אלא יברח מן ההתנשאות:

תורה פא

א כשאדם לומד תורה או שעושה מצוה בשמחה עד שמרקד ברגליו מחמת שמחה. על ידי זה נתעלים כל תמכי אוריתא. גם נתתקן על ידי זה הדבורים הרעים שנקרא רגל בחינת "לא רגל על לשונו", גם האדם נתעלה על ידי זה בממון הנקרא רגל כמו

זֶכֶּךָ נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר

ה'מו"ג
זֶכֶּךָ נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שְׁכַת־טוֹב: "וְאֵת הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיהֶם". גַּם זֹכֶה עַל־יְדֵי־זֶה לְבָנִים שֵׁהֶם גַּם כִּן בְּחֵינַת רֶגֶל כִּי בָרָא כְרַעַא דְאַבוּהָ. גַּם זֹכֶה עַל־יְדֵי־זֶה לְאַמוּנָה הַנְקָרָאת גַּם כִּן רֶגֶל כְּמוֹ שְׁאַמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבָרְכָה: 'בָּא חֲבָקוּק וְהַעֲמִידוּן עַל אַחַת'. וְכֵן כָּל הַדְּבָרִים הַנְקָרָאִים רֶגֶל נִתְעַלִּים:

סִדְרָא יִפְנִי מִזֶּה רַגְלֵי הַיְקוּמִי:

קָטוּ בְבוֹאֵי עַל הָעֲלִיָּה שְׁדָר שָׁם הָרַב הֵלֶךְ מֵאַתִּי זֶה שֶׁהוֹלִיךְ אוֹתִי וְנִשְׁאַרְתִּי שָׁם לְבִדִּי וְהַדְּלַת הַיְתָה סְגוּרָה וְנִזְדַּמְן שָׁם יִשְׂרָאֵלִי אֶחָד שֶׁהָיָה צָרִיךְ לְהָרַב וְהַתְחִיל לְדַפֵּק עַל הַדְּלַת וּפְתַחָה אֲשֶׁה אַחַת, וְלֹא הִנִּיחָה אוֹתִי לְכַנֵּם וְאַמְרָה שֶׁהָרַב יֵשֶׁן וְרַמְזָה לִּי בְיַדֶּיהָ עֲנִין שְׁנָה, וְאַמְרָתִי אֶף עַל פִּי כִן אֶכְנֵם וְאַמְתִּין עַד שִׁיקוּיָן וְלֹא הִנִּיחָה אוֹתִי לְכַנֵּם וְאַמְרָתִי אֲשֶׁב בְּבֵית שִׁעַר שֶׁעַל הָעֲלִיָּה, כִּי בּוֹדָאִי לֹא אֲזוּז מִכָּאֵן עַד שִׁיקוּיָן הָרַב וְיִשְׁבְּתִי שָׁם לְבִדִּי וְזֶה הָיָה לִי קֶצֶת מְנוּחָה וְהַתְחַלְתִּי לְחַשֵּׁב מַה שֶׁהָיִיתִי צָרִיךְ:

בְּתוֹךְ כֶּךָ חוֹר וּבָא הָאִישׁ הַנִּזְכָּר לְעִיל שֶׁהָיָה צָרִיךְ לְהָרַב, וְיִשְׁבַּב עִמִּי שָׁם גַּם כִּן, וְקָרַב אוֹתִי אֲבָל לֹא הָיָה מִבֵּין בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ כִּי־אִם מְעַט דְּמְעַט בְּקִשׁוּי גָדוֹל כִּי לִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ שֶׁלָּהֶם מְשַׁנָּה מְאֹד מִלִּשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ שֶׁלָּנוּ כִּי־דוּעָה, וְמִי שֶׁהוּא לְמַדָּן וְיוֹדֵעַ לְדַבֵּר לִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ יְכוּלִין לְהִבִּין מְעַט מִמֶּנּוּ, אֲבָל רַבִּים עִמִּי הָאֲרָצוֹת וּמֵהֶם קָשָׁה לְהִבִּין דְּבוּר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ וְיִשְׁבְּתִי שָׁם בְּבֵית שִׁעַר הַנִּזְכָּר לְעֶרְךָ שְׁעָה וְיוֹתֵר אַחַר כֶּךָ פְּתַח הָרַב הַדְּלַת וְנִכְנַסְתִּי אֵלָיו וְשָׂאל אוֹתִי מַה טוֹבִי; וְגַם עִם הָרַב קָשָׁה קֶצֶת לְדַבֵּר אֲבָל מֵאַתְּ ה' הַיְתָה שְׁנִזְדַּמְן לִי אִישׁ אֶחָד בְּסִטְנָבוֹל שְׁמוֹ רַבִּי יְחִיאֵל מְצַפֵּת וְהוּא מֵאַנְשֵׁי לִיטָא, וְהוּא בָּא בְּסִמּוּךְ מֵאַלְכֶסַּנְדְּרִיא לְסִטְנָבוֹל וְיִשְׁבַּב בְּאַלְכֶסַּנְדְּרִיא חֲמִשָּׁה חֳדָשִׁים, וְכָבַר הָיָה לוֹ הַפְּרוֹת עִם הָרַב וְעִם

הגביר רבי אברהם טילקא ונתן לי שני אגרות להרב ולהגביר
הנזכר לעיל כי רבי יחיאל הנזכר לעיל עמד בבית הגביר הנזכר
לעיל כל חמשת החדשים הנזכרים לעיל שישב שם ואלו שני
האגרות היו טובה גדולה מאד לאיש כמוני אשר מעולם לא
נסיתי בבזיון זה להצטרף לילך להרב, והיה קשה עלי מאד מאד
לכנס להרב ובפרט כי כבד לשון אנכי במדינה זאת אפלו בלשון
הקדש כנזכר לעיל, על כן האגרת הנזכרת לעיל היה לי לפה:

סדר לקוטי עצות היומי:

פז עקר התחברות ודבקות להשם יתברך הוא על ידי התפלה. כי
התפלה הוא שער שדרך שם נכנסין להשם יתברך, ומשם מכירין
אותו וכו' (שם פד).

פח על פי רב כשאדם מתפלל נופלים לו מחשבות של גדלות, וזהו
בחינת גלות השכינה. ועל ידי שמתפלל בכה, על ידי זה מתגבר
על הפניות ומחשבות של גדלות ומבטל אותם, ועל ידי זה מוציא
השכינה מגלותה ומתקנה, וגורם לעשות יחוד קודשא בריך הוא
ושכינתיה. גם על ידי תפלה בכה, נתחדש השבועה לאבות
ונעשה כאלו עכשו נשבע לאבותינו (שם).

פט תפלה מועיל לכל דבר, אפלו מי שאינו יכול ללמד יכול לזכות
על ידי תפלה שיוכל ללמד, כי על ידי תפלה יכולין לבוא לכל
טוב, לתורה ועבודה, ולכל הקדשות, ולכל הטובות שבכל
העולמות, אמן כן יהי רצון (שם קיא).

ס צריכין להכריח עצמו מאד להתפלל בכונה, ולא כמו אותן
שאומרים שלא להכריח עצמו לתפלה. כי באמת קשה מאד
להתפלל, ועל פי רב אין יכולין להתפלל כי אם מעט, דהינו איזה
חלק מהתפלה. ואפלו אם לפעמים אין יכולים להתפלל כלל, אף

זֶה זֶה וְלֹא יַעֲבֹד

ה'מח - נאמר מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

על פי כן היגיעה והטרחה שהכריח את עצמו להתפלל, אף על פי שלא עלתה בידו להתפלל כראוי, אף על פי כן היגיעה בעצמה יקרה מאד אצלו יתברך, ונעשה מזה קרבנות, כי על זה נאמר כי עליך הורגנו כל היום נחשבנו וגו', דהינו מה שמיגעין עצמן להתפלל אף על פי שאין יכולין. וכן הוא בכל עבודת ה', שאף על פי שאין זוכין לעבדו יתברך כראוי, אף על פי כן היגיעה בעצמה יקרה מאד, ונעשה מזה למעלה בחינת קרבנות (שיחות הר"ן יב).

סדר ספרי מעשיות הימי:

ואחד אמר שהוא בחינת מעט מחזיק את המרבה, כי יש עני אחד והוא סג' נהור [עיוור] והוא (הינו העני) גדול מאד והוא (הינו זה שהתפאר וספר זאת) קטן לגמרי, ומוליך אותו הינו שזה שהתפאר בזה הוא קטן ומוליך את העני הסג' נהור, שהוא גדול מאד נמצא שהוא מעט מחזיק את המרבה, כי הסג' נהור היה יכול להחליק, והיה יכול לפל, והוא מחזיק אותו על ידי שמוליכו ועל כן הוא מעט מחזיק את המרבה כי הוא קטן ומחזיק את הסג' נהור הגדול כנ"ל ואני (הינו זה התוקיר שספר כל זה) הייתי גם כן שם ואמרתי: האמת הוא, שיש לכם בחינת מעט מחזיק את המרבה ואני יודע כל מה שכוונתם בדבריכם (הינו שהוא יודע כונת כל הנ"ל שהתפארו בבחינת מעט מחזיק את המרבה שזה האחרון שהתפאר שהוא מוליך את הסג' נהור הגדול, הוא גדול מכלכם אבל אני למעלה למעלה מכלכם בכלל כי זה שהתפאר שהוא מוליך את הסג' נהור הגדול, כונתו שהוא מוליך את גלגל הירח, שהוא בחינת סג' נהור כי אין לה אור מעצמה כלל, ולית לה מגרמה כלום והוא (הינו זה שהתפאר בזה) מוליך את הירח אף על פי שהוא

קָטָן, וְגַלְגַּל הַיָּרֵחַ גָּדוֹל מְאֹד וְהוּא קִיּוֹם כָּל הָעוֹלָם כִּי הָעוֹלָם צָרִיךְ
אֶת הַיָּרֵחַ נִמְצָא שֶׁהוּא בְּחִינַת מְעֵט מַחְזִיק אֶת הַמְרֻבָּה בְּאַמֶּת
אַבֵּל בְּחִינַת מְעֵט מַחְזִיק אֶת הַמְרֻבָּה שֵׁישׁ לִי הוּא לְמַעַלָּה מִכָּל־
בְּכָל־.

סדר שְׁלֵחוֹ עֲרוּף הַיּוֹמֵי:

סימן תרמב (א) אם חל יום ראשון של סוכות להיות בשבת
אומר בערבית ברכת אחת מעין שבע וחותרם
בה בשבת בלבד:

סימן תרמג (א) סדר הקידוש יין קידוש וסוכה ואח"כ זמן לפי
שהזמן חוזר על קידוש היום ועל מצות סוכה: (ב)
להרמב"ם מקדש מעומד ומברך לישיב בסוכה ויושב ואח"כ מברך
זמן (ואין נוהגים כן אלא מקדשין מיושב וכן דעת הרא"ש): (ג) בשאר ימים
מברך על הסוכה קודם ברכת המוציא ונוהגים לברך על הסוכה
אחר ברכת המוציא קודם שיטעום: הגה והכי נוהגין בחול אבל בשבת
ויום טוב שיש בהן קידוש מברך לאחר קידוש (מהרי"ו) ואם קידש בבית ואוכל
בסוכה או איפכא עיין לעיל סימן רע"ג סעיף ב':

סימן תרמד (א) שחרית אחר חזרת התפלה נוטלין הלולב
ומברכין על נטילת לולב ושהחיינו וגומרים
ההלל וכן כל שמונת ימי החג ומברכים לגמור את ההלל בין צבור
בין יחיד ואין מפסיקין בו אלא כדרך שאמרו בקריאת שמע
באמצע שואל מפני היראה ומשיב מפני הכבוד בין הפרקים
שואל מפני הכבוד ומשיב שלום לכל אדם ואם פסק באמצע ושהה
אפילו כדי לגמור את כולו אינו צריך לחזור אלא למקום שפסק:
(ב) בהלל אפילו עשרה קורין כאחד:

סימן תרמה (א) לולב שנפרדו עליו זה מעל זה ולא נדלדלו

בעלי החריות כשר אפילו לא אגדו: הגה ומכל

מקום מצוה מן המובחר בלולב שאין עליו פרודות לגמרי (המגיד ור"ן פרק לולב

הגזול): (ב) נפרצו עליו והוא שידלדלו משדרו של לולב בעלי

החריות (דהיינו שאינן עולים עם השדרה אלא תלויין למטה (המגיד פ"ח) פסול:

הגה וכ"ש אם נפרצו ונעקרו למטה מן השדרה דפסול אפילו אגדן (טור ור"ן

פ' לולב הגזול) וכן אם נתקשו העלין כעץ ואין יכולין לחברן אל השדרה פסול

(טור וב"י) וכל זה ברוב עלין אבל אם מיעוט עלין נעשו כך ושאר עלין נשארו

ועדיין הלולב נשאר מכוסה בעלין כשר (ר"ן פרק לולב הגזול): (ג) בריית עלין

של לולב כך היא כשהם גדלים גדלים שנים שנים ודבוקים מגבן

וגב של שני עלין הוא הנקרא תיומת נחלקה התיומת (ברוב העלין)

(טור וב"י) פסולה היו עליו אחת אחת מתחלת ברייתו ולא היה

תיומת או שכל עליו כפולים מצדו האחד וצד השני ערום בלא

עלין פסול: הגה ויש מפרשים לומר דאם נחלק העלה העליון האמצעי שעל

השדרה עד השדרה מקרי נחלקה התיומת ופסול והכי נוהגין (ת"ה סימן

צ"ז) מיהו לכתחילה מצוה מן המובחר נוהגין ליטול לולב שלא נחלק העלה

העליון כלל כי יש מחמירין אפילו בנחלק קצת ואם אותו העלה אינו כפול

מתחלת ברייתו פסול (כל בו): (ד) לא היו עליו זה על גב זה כדרך כל

הלולבין אלא זה תחת זה אם ראש זה מגיע לעיקר שלמעלה

ממנו עד שנמצא כל שדרו של לולב מכוסה בעלין כשר ואם אין

ראשו של זה מגיע לצד עיקרו של זה או שאין לו הרבה עלין זה

על זה אלא מכל צד יוצא אחד למטה סמוך לעיקרו ועולה על

ראשו פסול: (ה) לולב שיבשו רוב עליו (או שדרתו) (טור) פסול ושיעור

היבשות משיכלה מראה ירקות שבו וילבינו פניו: הגה ויש אומרים

דלא מקרי יבש אלא כשנתפרך בצפורן מחמת יבשותו (טור בשם התוספות)

וכן נוהגין במדינות אלו שאין לולבין מצויין (הגהות מיימוני פרק ז':

סדר לקווי תפלות היימני:

תסמט: ותזכנו בזכות קדשת שבת שנוכה להגיע מהרה אל התכלית האמתית, להשיג באמת תכלית הידיעה שלא נדע, שנבין ונשכיל באמת שרחוק ממנו החכמה, כמו שכתוב: "אמרת אהכמה, והיא רחוקה ממני" ונוכה להפיל בבחינת מקומו של עולם שהוא התכלית הנה המקיף את כל העולם שנברא בהכמה: תע: רבנו של עולם באמת ידעתי מרחוק "כי בער אנכי מאיש, ולא בינת אדם לי" ואם לשונות כאלו אמרו דוד ושלמה וגדולי צדיקים הקדמונים בני עליה, חכמי אמת, בעלי השגה ורוח הקדש, אשר איני כדאי וראוי לשא שמוותם על שפתי, אנכי מה אומר ומה אדבר, אשר אני מלא עונות, אשר על ידי זה דעתי עכורה מאד, כי עדין לא נטהרתי מהרוח שטות הבא על ידי העונות רחמנא לצלן, ומכל שכן שאין לי שום דעת ושכל להבין שום דבר והנהגה שבעולם, ואף על פי כן מבלבלין אותי החכמות הרבה מאד, ואני צריך להתחזק הרבה להזכיר את עצמי בכל פעם שאיני יודע כלל וכמה פעמים שאני שוכח בזה ואפלו כשאני מזכיר את עצמי, איני זוכה לזה בשלמות ומזה באים כמה מכשולות ובלבולים ונפילות בדעתם, לכל אחד ואחד כפי ערך טעותו בזה, כי אם היה יודע כל אחד האמת לאמתו שאינו יודע כלל, לא היה שום דבר יכול להפיל אותו ולבלבל אותו כלל והיה כל אחד מתחזק הרבה תמיד לעולם:

תעא: אנא ה' "חכם לבב ואמין כח", אשר החכמה והתבונה עמו לבד, ולתבונתך אין מספר, וכל החכמים כבלי מדע, מכל שכן וכל שכן נבער מדעת כמוני, זכני והורני ולמדני שאזכה לידע באמת

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

הַיְבֹר מִזֶּה רַחֲמֵי יְהוָה לְבָנָיו יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל יְהוָה
זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְנִצְחָח" שְׁעָרֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

שְׂאִינִי יוֹדַע כָּלֵל, בְּאִפְּן שְׂאֻזְכָּה לְהִתְחַזֵּק עַל יְדֵי זֶה בְּעֲבוֹדַת ה' בְּכָל פֶּעַם, וּלְהִתְחַיֵּל בְּכָל עֵת מִחֻדָּשׁ, בֵּין בְּבַחֲיִנַת עֲלִיָּה וּבֵין בְּבַחֲיִנַת יְרִידָה חֵם וְשָׁלוֹם, יִהְיֶה אֵיךְ שִׁיְהִיָּה, אֻזְכָּה לְהִתְחַזֵּק לְהִתְחַיֵּל בְּכָל פֶּעַם מִחֻדָּשׁ וְכָל הַדְּבָרִים שֶׁהֵם רְצוֹנָךְ בְּאַמֶּת, אֻזְכָּה לַעֲשׂוֹתָם וְלַעֲסֹק בָּהֶם בְּשִׁלְמוֹת גָּדוֹל בְּהִתְחַזְּקוֹת גָּדוֹל בְּלֵב שָׁלֵם בְּאַמֶּת, וְלֹא יוּכַל לְבַלְבֵּל אוֹתִי שׁוֹם דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם וְלֹא יוּכְלוּ עוֹנוֹתַי הָעֲצוּמִים וְהַמְרֻבִּים מְאֹד לְהַחֲלִישׁ אֶת דַּעְתִּי חֵם וְשָׁלוֹם כָּלֵל בְּשׁוֹם דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם רַק אֲדַע וְאַבְחִין וְאַשְׁכִּיל שְׂאִינִי יוֹדַע כָּלֵל מֵהַ נַעֲשֶׂה בְּעוֹלָם, וּמֵהַ נַעֲשֶׂה עַמְדִּי, רַק כֹּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יְדֵי לַעֲשׂוֹת בְּכַחֲי דְבָרִים שֶׁבְּקֻדְשָׁהּ בְּזֶה הָעוֹלָם הָעוֹבֵר, אֻזְכָּה לַעֲשׂוֹתָם בְּשִׁלְמוֹת, וּלְהִתְפַּלֵּל וּלְהִתְחַזֵּק וְלִזְעַק וְלִצְעַק אֵלַיךְ תָּמִיד, יִהְיֶה אֵיךְ שִׁיְהִיָּה וְלֹא יִהְיֶה כַח לְהַדְעַת וְהַחֲכָמָה שֶׁל הַבָּל לְבַלְבֵּל אוֹתִי מִהַאֲמֶת חֵם וְשָׁלוֹם, רַק אֻזְכָּה לְדַעַת וְהַחֲכָמָה וּבִינָה אֲמִתִּיית לְהַבִּין וּלְהַשְׁכִּיל הָאֲמֶת שֶׁרְחוּק מִמֶּנִּי הַחֲכָמָה, וְאִינִי יוֹדַע כָּלֵל וְאַסְמוּךְ עֲלֶיךָ לְבַד תָּמִיד בְּאַמֶּת, וְלֹא אֶחָשׁוּב מִחֲשָׁבוֹת יִתְרוֹת כָּלֵל (שְׁקוֹרִין אֵיבָעַר טְרַאכְטִין), וְאַתָּה תַעֲשֶׂה עִמִּי כְּרְצוֹנָךְ תָּמִיד, וְתִגְמֹר עִמִּי חֲפָצֵי שָׁמַיִם כְּרְצוֹנָךְ הַטּוֹב בְּאַמֶּת:

תַּעֲב: וּבְכֵן תַּעֲזֹרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׂאֻזְכָּה לְהַפְּשִׁיט גּוּפִי הַמְּצָרֵעַ שֶׁהוּא מִמְּשַׁכָּא דְחַוְיָא, וְלִלְבוֹשׁ בְּגָדֵי שִׁבְתָּ דְהִינּוּ גּוּף קָדוֹשׁ מִגֵּן עֵדֶן רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת, אַתָּה לְבַד יוֹדַע מֵהֵיכָן נִמְשָׁךְ גּוּפִי הַמְּגֻשָּׁם, "הֵן בְּעוֹן חוֹלְלָתִי, וּבְחֵטָא יַחֲמַתְנִי אָמִי כִּי אָבִי וְאָמִי עֲזָבוּנִי וְה' יֵאֱסֹפֵנִי" וּמִלְבַּד מֵהַ שְׁגוּפֵי עֲכוּר וּמְגֻשָּׁם מִתְחַלֵּת הַחֻלְדָּה, נוֹסֵף לָזֶה הוֹסֵפְתִי זוֹהָמָא וְעֲכִירוֹת עַל עֲכִירוֹת עַל יְדֵי מַעֲשֵׂי הָרָעִים וְהַפְּגוּמִים מְאֹד, וּמַעֲצָם גְּשָׁמִיּוֹת וְעֲכִירַת הַגּוּף הַמְּצָרֵעַ הַזֶּה, אִינִי יוּכַל לְנַקוֹת עֲצָמֵי מַכְסִילוֹת דַּעְתִּי וְעֲכִירַת

מַעֲשֵׂי הַרְעִים, עַד אֲשֶׁר אָנִי הוֹלֵךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה נָע וְנָד מִבְּלִבָּל
וּמִטָּרָף, וְאָנִי מְחַפֵּשׁ וּמְבַקֵּשׁ אָנָּה וְאָנָּה לְמִצּוֹא פְתִיחַ הַצָּלָה לְבְרַח
מִזֹּה־מַת טַנוּף גּוֹפִי וּמִתְאַזְתִּיו הַרְעִים וְעַד־יֵן לֹא נִשְׁעַתִּי וְאִי־נִי יוֹדַע
אֵיךְ לְהַצִּיל אֶת עַצְמִי מִמֶּנִּי בְּעַצְמִי, עַד אֲשֶׁר קָשָׁה וְכָבֵד עָלַי אֲפִלּוּ
לְהִתְפַּלֵּל וּלְהִתְחַנֵּן עַל זֶה:

תַּעֲגֵ: אָבִי שְׁבַשְׁמִים רַחֵם עָלַי, לְמִדְּנִי אֵיךְ לְסִדֵּר תְּחִנָּתִי הַמָּרָה
לְפָנֶיךָ עֲתָה, אֵיךְ לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הַאֲמִתִּים עָלַי עֲתָה, בְּאֶפֶן
שְׂאֵזְכָה עַל כָּל פָּנִים מֵעֲתָה לְעִזּוֹב דְּרָכֵי הַרַע וּמִחֲשֻׁבוֹתֵי הַמְּגִנּוֹת
וְהַמְּבַלְבְּלוֹת וְאֶפְשִׁיט אֶת עַצְמִי מֵעֲתָה מִגּוֹפִי הַמְּצַרֵּעַ הַמְּגִשֵּׁם
וְהַעֲכוּר כָּל כָּךְ, וְאֶתְחִיל לְטַהֵר וּלְקַדֵּשׁ אֶת עַצְמִי בְּכָל מִינֵי קִדְּשׁוֹת
וְטַהֲרוֹת, עַד שְׂאֵזְכָה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּגוֹף קְדוֹשׁ מִזֵּן עֵדוֹ: